

ЯПОНСЬКИЙ ЛАНДШАФТНИЙ САД

Японський сад — різновид саду або приватного парку, принципи організації якого були розроблені у Японії протягом 8 — 18 століття.

Японія - країна-загадка, країна сходу сонця, країна, що для багатьох європейців так і залишиться нерозгаданою таємницею, незрозумілою й не оціненою. І не дивно, адже крім кардинальної різниці менталітетів, протягом майже двох тисячоліть вона була ізольована від навколишнього світу й тільки в середині ХІХ в. відкрила свої двері.

Витоки японського саду лежать в синтоїзмі - стародавній релігії японців. Обожнюючи природу, поклоняючись сонцю, небу, горам, каменям, деревам, прихильники цієї релігії вважають весь навколишній світ храмом, сад же для них - постійно озвучена молитва.

Японський сад - це філософія, світогляд і світобачення

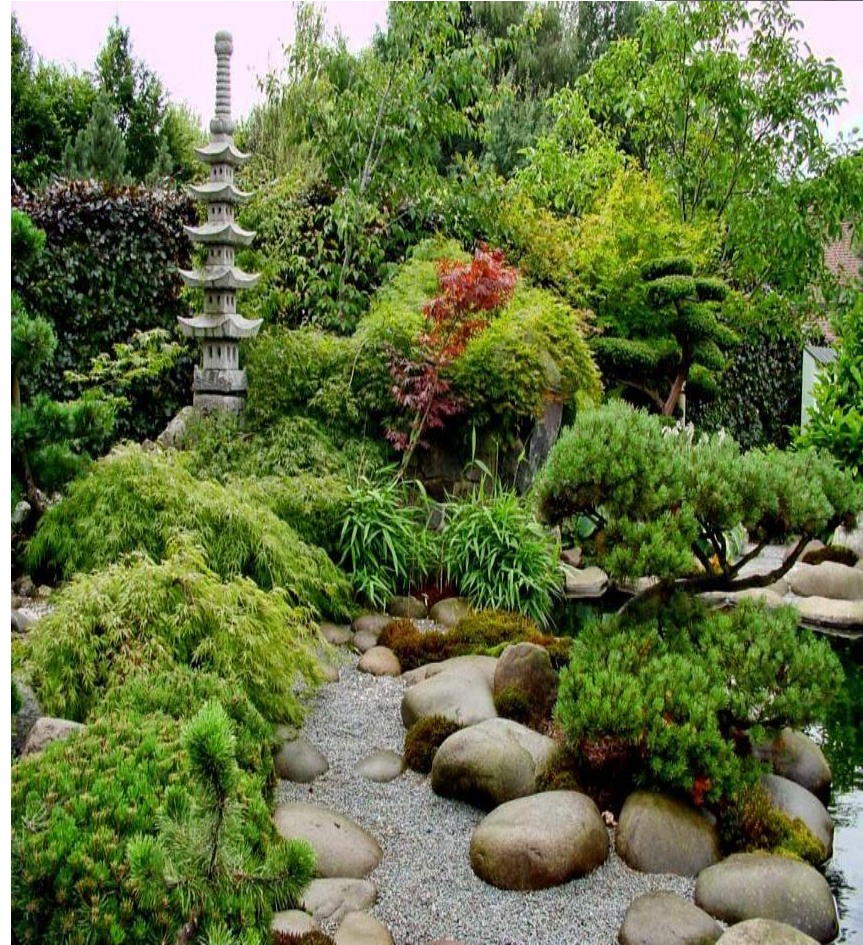
З прадавніх часів у країні сонячного сходу садовому мистецтву приділяли величезну увагу.

Ще в XI столітті описані правила побудови саду. Ландшафтний японський сад завжди був пейзажним, яким милувалися мешканці палацу або заміської вілли.

Основною особливістю традиційного японського саду є різноманітне використання каменю, що утворює своєрідний «кістяк» саду. Для композицій виробляється підбір каменів по розмірі й формі, перевага віддається старою, обвітреною або обточеним водою екземплярам. Цінуються й замшілі камені. Для розміщення груп каменів вибираються добре видні з різних крапок саду ефектні місця. Стінки й огорожі, водоспади й містки також споруджуються з каменю. Кам'яною крихтою покриваються площадки, вона ж використовується для імітації води при її відсутності на ділянці. Стилзація, символіка — важлива тридцятилітній, властивим композиціям, виконаним у японському стилі.

Японські острови багаті рослинністю. Однак у садах використовуються тільки особливо популярні чагарники, квіти й невисокі дерева з перевагою вічнозелених і хвойних рослин. Часто вони використовуються як живоплоти. Весняний сад пожвавляють зливи, що стали культовими для Японії вишні й, восени в ньому палахкоче червоне листя кленів.

Японський сад будується за добре продуманою схемою. Усі його складові врівноважують один одного, створюючи цілісну композицію. Простота - основний принцип, немає нічого зайвого і, що цікаво, немає прагнення до європейської масштабності: сад може бути призначений тільки для милування, а не для прогулянок по ньому, у цьому випадку його розмір не більше декількох квадратних метрів. У японських садах основна увага приділяється деталям. От де результат визначається не за кількістю, а за якістю.

Copyright 1998 Frantisek Staud
Copyright 1998 Frantisek Staud

Існує два традиційних види японських садів: цукіяма і каре сансуй. Перший стиль ще називають горбкуватими садами - у них прийнято відтворювати ландшафт будь-якої відомої місцевості, але в мініатюрному вигляді. Каміні тут символізують гори, невеликі деревця - ліс, а ставок - океан. Через водойму перекидають містки у виді дуг, через заводі і струмки укладають дерев'яні або кам'яні настили, або просто великі і пласкі камені. Щоб збільшити тривалість прогулянки, стежини роблять звивистими. Водоспад - ще одна важлива деталь саду. Плескіт падаючої води гармонійно доповнює загальну картину.

Стиль - «каре сансуй» («сухий пейзаж») тісно пов'язаний з приходом у Японію дзен-буддизму. Такий сад покликаний заспокоювати, розташовувати до споглядання, медитації. У ньому немає звичних дерев, квітів, озер і струмків. Лише камені, гравій і пісок. Відповідно до символіки такого саду, (його називають ще плаский або кам'янистий) ґрунт, вкритий дрібним білим гравієм, представляється водною поверхнею. За допомогою бамбукових гребель на гравії відтворюється унікальний малюнок. Саме до цього стилю належить знаменитий сад п'ятнадцяти каменів при монастирі Реандзі в Кіото. Поряд з піщаним існує ще як особливий вид садів мохів, де розмаїтість і гармонія досягається за рахунок фактури поверхні і різних відтінків зелені.

Отже, всі численні правила й розроблені класифікації компонентів традиційного японського саду з'явилися як результат і узагальнення тривалого досвіду спостереження природи, спроби філософського й естетического осмислення її закономірностей.

**Дякую
за увагу!**

**Роботу виконав:
Спересенко М.В.
Учень 11-А класу**